

HOODS, koreografi: Ingrid Fiksdal, scenografi: Signe Becker, Black Box Teater 2014.

Hoods – et samtidsrituale

Ingri Fiksdal og Signe Becker inviterer til et selsomt og urovekkende, men også underholdende møte i grenselandet mellom forestilling, installasjon og performance.

HOODS Fiksdal/Becker. Koreograf:

Ingri Midgard Fiksdal. Scenografi: Signe Becker. Kostymer: Signe Becker/Anette Nan Lindrupsen. Musikk: Camilla Vatne Barratt-Due. Lys: Tilo Hahn. Utøvere: Ingeleiv Berstad, Kristin Helgebostad, Pernille Holden, Eivind Seljeseth og Sigrd Hirsch Kopperdal. Coproduksjon: Kedja Wilderness Residency, Black Box Teater, Oktoberdans/BIT Teatergarasjen, MDT Stockholm, New Theatre Institute of Latvia og KHiO/Program for kunstnerisk utviklingsarbeid. Black Box Teater 1. Mars 2014

I små puljer slippes det eksklusive publikummet – kun tjuefem i tallet – inn i Black Box Teaters Store Scene – via garderoben, der vi kles i vide, brokete gevanter, hatter og slør for ansiktet. Innslippsverten forsikrer oss om at vi ikke kan gjøre noe galt og advarer dessuten mot at det på et tidspunkt kan bli noen ubehagelige effekter. Poenget er tydeligvis ikke å konfrontere med sjokk og uventet ubehag. Det beroliger kanskje de få

AV SNELLE HALL

som ikke tilhører Black Box kjernepublikum.

Å trå over dørterskelen til scenerommet er som å forsere en liminal terskel og innvises i et rituale tilrettelagt av Fiksdal og Becker og deres kunstneriske team; anonymisert, ikke som oss selv, men uten å vite hvilken rolle vi er tiltenkt. Vi ankommer et habitat vi må gjøre oss kjent i, samtidig som vi allerede hører til; spredt i det store, dunkle rommet ser vi skikkelser som oss selv; tilslørte ansikter, uformelige kropp. For hver lille gruppe som ankommer viskes skillet mellom publikum og utøvere ytterligere ut. Skikkelser dukker opp i mørke utkanter av rommet eller henger/står i forlengelsen av tøyremsene som henger fra taket, mens andre sitter i klynger midt på gulvet. Etter hvert som øynene venner seg bedre til mørket, ser vi at enkelte skikkelser ikke er levende, men utstoppede. Fiksdal og Becker beskriver det selv som en kappekledd hengegemyr, der dødelige og døde kropp flyter over i hverandre i et landskap av oppløsning. Det gir en opplevelse av vagt ubehag, samtidig som jeg er på vakt – jeg tenker at dette er som å vandre i et landskap nylig rammet av en ulykke.

Hendelsen

Rommet og situasjonen har slektskap med Fiksdal og Beckers tidligere samarbeid i produksjonen *Night Tripper* som ble spilt ute i naturen. De utstoppede dukkene/skikkelsene lurte også i skogen, og opplevelsen av rituale/innvielse var tilstede også der når publikum måtte ut på tur for å komme frem til hendelsesstedet.

I *Hoods* tar de det lenger ved at dukkene, utøverne og publikum på mange måter blir ett, selv om Fiksdal og Becker beholder utøverne som aktive og hovedansvarlige for den performative situasjonen. Der naturen i større grad, med sitt uendelige rom, gir rom for overraskelser og impulser som veves sammen med publikums egne erfaringer, påminner blackboxen meg hele tiden om teatersituasjonen.

Hoods utfordrer vår tålmodighet, spesielt i den første delen før utøverne

begynner å røre på seg. Samtidig er det den bevisste langtrukkenheten som gjør at konseptet virker. Det er i det jeg aksepterer at ingenting skjer, at prosjektet lykkes med sin ambisjon om å oppløse grensene mellom koreografi og scenografi, utøvere og publikum.

Camilla Barratt-Dues musikk er viktig for opplevelsen, ikke minst i åpningen. Den er ikke påtrengende og holder seg tett til det visuelle temaet; dyster mot det monotone, men den har likevel et dynamisk spenn i seg, noe som forsterkes av at høytalerne henger sammen med scenografi og lamper ned fra scenetaket. Det er som om noen hvisker deg i øret når du ikke er klar over at vedkommende står der.

Etter hvert begynner utøverne å bevege seg. Fullstendig anonymisert og til dels uformelige på grunn av kostymene, bygger de over tid opp sekvenser basert på enkle bevegelser, og som vedvarer til materialet så å si «brenner seg ut» før skikkelsene igjen faller til ro. Det åpner med en lang kontaktduett mellom en «død» (altså utstoppet) og en levende, og det gamle «danse-med-dukke»-knepet fungerer fantastisk sammen med kostymene. Opplevelsen av en menneskelig form kommer og går, figuren morfer seg inn og ut av kjente og ukjente former. På et annet tidspunkt vandrer en abnormt høy skikkelse rundt, også denne en mutasjon mellom dukke og danser. Utøverne, flere også selv koreografer, er gode både på rom og timing og får innenfor det begrensede bevegelsesmaterialet fram en variasjon i kvalitetene. Etter hvert blir utøverne mer ekstatiske, de rister og slenger seg, og det smitter over i hele rommet, hele takriggeren svinger, scenografi og lys og lyd settes i bevegelse.

Tilo Hahns lysdesign i forestillingen er tilbaketrukket, men de få store lysgrepene som tas, er avgjørende. På et tidspunkt henter lyset ut en skarp gulfarge fra deler av scenografien og kostymene, noe som både endrer hele rommets karakter og toppe forestillingens intensitet.

Totalteater

Hoods er både som totalteater og hendelse et godt eksempel på hvordan sam-

arbeid og likestilt kunstnerisk innflytelse kan manifestere seg som uttrykk. Det er umulig å si hvor scenografien slutter og koreografien begynner eller omvendt, og assosiasjonene går til Craig og Appia og deres teorier om übermario-netter og rom, lys og aktører som likeverdige. Som om Fiksdal og Becker ønsker å gå tilbake til røttene, både i forhold til det performative (ritualene, det karnevaleske) og det teaterfaglige.

Fiksdal & Becker

Både Fiksdal og Becker er spennende kunstnere å følge, noe en økende internasjonal oppmerksomhet også vitner om.

Fiksdal er for tiden stipendiat ved Kunsthøgskolen i Oslo/Stipendprogrammet for kunstnerisk utviklingsarbeid der hun undersøker koreografi som kollektiv og affektiv event, et fokus som er forankret gjennom flere produksjoner. Fiksdals scenespråk kjennetegnes av få, men insisterende valg. De enkle bevegelsene og repetisjonene, slik vi også kjenner fra tidligere forestillinger som *Night Tripper* (2012) og *Band* (2013), kan være krevende, men så ønsker Fiksdal også å utfordre publikums rolle.

Becker er aktuell med scenografi i en rekke sammenhenger. Hun er blant annet tilknyttet Verk Produksjoner og har blitt nominert til Hedda-prisen for beste scenografi for sitt arbeid der.

I deres felles prosjekter makter de å gjøre omgivelsene, inkludert publikum, til medspillere. Samtidig ligger en vesentlig del av kvaliteten i et konsistent formspråk, så hvordan ville det fungere om noen bryter opp dette? Jeg tar meg i å lure på hva som ville skjedd om flere publikum tok seg større friheter og ble fysisk utagerende i en annen grad, hvor mye måtte danserne ha dempet seg? Denne kvelden var det ingen som testet disse grensene – vi forholdt oss publikumsoppdraget og som forventet – stående, gående, sittende, observerende.

Og da det var over ville jeg helst bli værende i hengemyra.